

Finansaar aftages i Obligationer af de forskellige Selskaber og andre, til hvilke Staten solgte Obligationerne i 1914. Men samtidig er afbetalt i Statsgældsbeviser de 10 Mill. Kroner, som Staten havde udstedt den 1. Oktober og den 1. November 1914 samt $\frac{1}{2}$ Million i Rente. Endvidere er der de almindelige Genbevillinger under „Statsvirksomheder“ til omtrent 6,300,000 Kr. Saa skal jeg endnu anføre, at der paa § 26 findes en Udgift til Det kongelige Teater af 200,000 Kr. Det er en stadig genkommende Udgift. Det vil sige, at Staten aabner sig et Tilgodehavende hos Det kongelige Teater. Dette Tilgodehavende blev i 1914—15: 230,000 Kr. og i 1913—14: 120,000 Kr. Jeg skal imidlertid ikke sige videre om den Ting, da jeg har lagt Mærke til, at jeg i denne Sag plejer at tale for døve Øren. Der er intet Menneske, hverken her i Rigsdagen eller andetsteds, der bryder sig om, at Staten saaledes stadig bidrager til Det kongelige Teater. Forholdet er altsaa det — det vil jeg dog sige —, at der paa Finansloven bevilges et Tilskud paa 155,000 Kr., dertil kommer saa omtrent 200,000 Kr. om Aaret, det bliver altsaa i alt en 350,000 Kr. Paa den anden Side betaler Det kongelige Teater ved et af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) sindrigt indrettet System en Forlystelsesafgift paa 80—90,000 Kr. Denne kan maaske siges at gaa op imod, at Det kongelige Teater har Bygninger og Inventar til 3,200,000 Kr. Regner man Renten deraf, saa dækker denne nemlig ganske Forlystelsesafgiften. Jeg tror, at Faktum er dette, at hver Gang Det kongelige Teater spiller, og der saaledes er en Indtægt gennem Publikum, saa faar Teatret en lignende Indtægt gennem Statstilskuddet, saaledes at Udgiften omtrent er det dobbelte af, hvad der indkommer ved Kassen. Jeg skal ikke sige mere derom, for dette Forhold synes, som sagt, ikke at interessere noget Menneske i Rigsdagen undtagen Finansministeren, der omtaler det hvert Aar, naar han forelægger Tillægsbevillingslovforslaget, og jeg ser i Aanden, at saaledes vil det vedblive. Hermed skal jeg anbefale Forslag til Lov om Tillægsbevilgning for indeværende Finansaar til det høje Ting.

Jeg skal dernæst nævne, at jeg har den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Dyrtidshjælp for visse Pensionister*. Dette Lovforslag gaar ud paa at yde Dyrtidshjælp til Pensionister, saavel til Statsmedlemmer og deres Enker, som ifølge

Lov har Pension, som til Præster af Folkekirken og Lærere udenfor København og endelig til Enker eller forældreløse Børn af disse sidste Personer. Det foreslaas at yde en Hjælp til alle, hvis Indtægt eller Pension ikke overstiger 1,000 Kr., saaledes at de paagældende deles i Grupper: dem, hvis samlede Indtægt ikke overstiger 400 Kr., dem, hvis samlede Indtægt gaar fra 400 Kr. og ikke overstiger 600 Kr., dem, hvis samlede Indtægt gaar fra 600 Kr. og ikke overstiger 800 Kr., og endelig den sidste Gruppe, hvis samlede Indtægter gaar fra 800 Kr. og ikke overstiger 1,000 Kr. Det foreslaas saa at yde forskellig Hjælp til de forskellige Grupper, saaledes at der til den første Gruppe skulde ydes en Hjælp af 125 Kr., dog til Enkerne kun 100 Kr., til den næste Gruppe 100 Kr. og til Enkerne 80 Kr., til den tredje Gruppe 75 Kr. og til Enkerne 60 Kr. og endelig til den sidste Gruppe 50 Kr. og til Enkerne 40 Kr., saaledes at dog ingensinde en Pensionist i de første tre Grupper kan faa mere i Aarsindtægt og Dyrtidshjælp, end hvad en Pensionist i den næste Gruppe faar. For den sidste Gruppens Vedkommende maa Dyrtidshjælpen og Aarsindtægten altsaa ikke bringe Pensionisten op paa en Indtægt af over 1000 Kr. Til „Indtægt“ skulde saa regnes alt, hvad Pensionisten oppebærer foruden hans egentlige Pension, saa Dyrtidshjælpen maatte rette sig ikke efter Pensionens Størrelse, men, saaledes som det var Tilfældet med den Dyrtidshjælp, der ydedes Tjenestemændene, efter den virkelige Indtægts Størrelse. Naar Enkerne er stillede anderledes og ringere end andre Pensionister, saa ligger det i, at for det første har de i Almindelighed ikke gjort Statstjeneste, Staten har ikke gjort Brug af deres Arbejde, og dernæst vil Enker almindeligvis ikke have andre at forsørge end sig selv, medens man kan regne, at de andre Pensionister er gifte og derved har to eller maaske flere at forsørge. Dette Lovforslag vil, hvis det vedtages i den her foreslaede Skikkelse, omfatte 8,000 Personer og kræve en Udgift af Statskassen af ikke mindre end 700,000 Kr. Dette Beløb vil maaske virke noget afskrækkende paa dem, som mener, at man kan gaa videre med alle saadanne Forslag, thi her drejer det sig om ret store Beløb for Statskassen. Jeg maa maaske tilføje, at jeg forinden Forelæggelsen af dette Lovforslag har ført en Forhandling med de forskellige Partier, der alle har erklæret sig enige i, at dette